

teskaber. Med dem stiller det sig saaledes, at saa længe Forholdet bestaar, saa længe Manden forbliver hos sin Familie, saa længe er Kvinden beskyttet; saa længe hun faktisk har Mand og Barn som de andre, saa agtes hun som de andre. Men hvis Manden dør, eller hvis han af en eller anden Grund siger Tak for sig og opgiver sin Familie, saa er paa én Gang alt forandret for hende; saa er hun pludselig en ugift Kvinde med uægte Børn, og den samme Verden, der før behandlede hende som en fuldt ud hæderlig Hustru, vender sig mod hende med al den Skaanselsløshed, som Verden altid viser forladte og værgeløse Kvinder.

I Kapitlet om Hindringer for Ægteskab er der heller ikke foretaget væsentlige Forandringer. I Sammenhæng med dette Kapitel havde vi imidlertid ogsaa et Ønske at gøre gældende, nemlig det, at da Ægteskabsalderen for Kvinder

forhøjes fra 17 til 18 Aar, burde ogsaa Kvindernes beskyttede Lovalder forhøjes helt op til samme Aar. Nu bliver der tre Aar i en Kvindes Liv, hvor hun ustraffet kan forføres, men hvor hun ikke maa indgaa Ægteskab. Man kan naturligvis sige, at i saa Fald vilde der sikkert gives Dispensation; det er jo godt nok i de faa Tilfælde, hvor Manden nok er villig til at ville gøre sin Uret god igen ved at gifte sig med den forførte; men i den store Mængde af Tilfælde, hvor han slet ikke er saaledes tilbunds, har han jo nu en udmærket Stilling, da han, naar der gøres Fordring paa Ægteskab, kan sige: »Kære, det er jo ikke lovligt».

Med Hensyn til Lysning og Velse er Forslaget ogsaa, trods nogle Formændringer, overensstemmende med Lovkommissionens Forslag. Lovraadet havde her anbefalet, at man ikke skulde begære nogen skriftlig paa Tro og Love afgiven Forsikring om, at der ik-

ke var nogen Kønssygdom tilstede i smittefarligt Stadium, men at man skulde gaa over til Systemet med kun den saakaldte Sandhedspligt, Pligten til i Tilfælde af at en saadan Sygdom findes, da inden Ægteskabet at skulle underrette den anden Part derom, det System, de norske og danske Lovforslag har optaget, men Regeringen har ikke fundet Anledning til at gaa bort fra Kommissionens Forslag. Derimod er alle Myndigheder vedvarende rørende enige om, at man ikke, naar det gælder Kønssygdomme, skal begære Lægeattest, undtagen »naar der findes Anledning til at antage, at saadan Sygdom er forhaanden. Difficile est satyram non scribere.

Reglerne om Ophævelse af Ægteskab, Separation og Skilsmisse er heller ikke undergaaet andet end rent formelle Ændringer. I Par. 10, Cap. 6 opholder man sig ganske vist ved, at Mishandling kun skal være Skilsmissegrund,

Kvindehistoriske Drømmerier.

Jeg drømte, at Formanden for Landsforbundets Forretningsudvalg besøgte mig paa Dansk Kvindesamfunds Redaktionskontor i en sildig Aftentime. Hendes Mine var mørk og alvorlig og stod i en besynderlig Modsætning til Situationens lyse Baggrund.

Jeg bad hende tage Plads.

»Dette er et historisk Øjeblik,« sagde jeg. »Danmarks to betydeligste Kvindeforbund lykønsker hinanden til Kvindevalgrettens endelige Sejr.«

Hun smilede flygtig, men Skyen paa hendes Pande syntes lige uigennemtrængelig.

»Har De læst »Politikens« Kvinde-rubrik for 4de April?« spurgte hun med et Suk.

Jeg grundede et Øjeblik; saa begyndte det at dages i min Bevidsthed, og jeg remsede op: »Filmen og

Klædedragten«, Bridge og andet mere«, »Den første kvindelige Embedsmand«, »Oxehjerte-Frikadeller«, »Indbagte Svinenyrer«...

Hun vinkede afværgende med Haanden. »Hold dog op med alt det, og begynd med Begyndelsen!

»Ugens Dameportræt?« vovede jeg med et undertrykt Smil.

Hun saa dystert paa mig.

»Ja, jeg fralægger mig selvfølgelig ethvert Ansvar. Det maa altsammen staa for Forfatterens egen Regning.«

Jeg nikkede forstaaende. »Jeg indrømmer, at der er Ting i denne Artikel, som ikke vil gøre sig ude i Landet. F. Ex. de uheldige Linier om de træge Landbokvinders tykke Mur af Uvidenhed. Det smager lovlig meget af Bredgadekvarteret.«

»Det er simpelt hen noget Nonsens,« udbød min Gæst harmfuldt. »Jeg har altid næret den dybeste Ærbødighed for vore Landbokvinder. De er absolut Kærnen i vort Forbund!«

»Ligesaa hos os,« forsikrede jeg. »Vi havde jo allerede vore første Landkredse midt i Firserne.«

»Ja, jeg ved det,« svarede hun beredvillig. »Dansk Kvindesamfund

havde gjort et stort Arbejde for Kvinderne her i Landet før vi kom til.«

»Kun en Menneskealders Arbejde,« svarede jeg beskedent.

»Men et vanskeligt og utaknemligt Arbejde,« ivrede hun.

»Ja — der var ganske vist ingen Presse og intet Parti, som blæste i Trompet for os,« indrømmede jeg, »det hændte saamænd ovenikøbet, at en af vore Veteraner blev fjernet fra en Valgtribune, da hun vilde interpellere. Men det er saa gammelt, at det slet ikke er værdt at tale om; nu er Sejren jo vis, og de Døre, vi endnu ikke har faaet op, skal vi nok faa Bugt med, naar først vi har Valgretten.«

»Ja, kan De forstaa, hvorledes Fru Gad er kommen paa den Idé, at det var Slægtledet omkring Aar 1900, som har lukket Dørene op for Kvinderne, hun er jo da selv gammel nok til at vide, at det er Dansk Kvindesamfund, som lige fra Halvfjerdsernes Begyndelse har aabnet Vej for Kvinderne baade til Undervisning, til Selverhverv, til Myndighed og Selvstændighed. Og hvem var det, som skaffede Kvinderne Adgang til